

Arrest

nr. 163 241 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 20 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat RENGLLET, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 februari 2015 dient de verzoekende partij een negende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van het grondgebied (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.02.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 6.3.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan C.D.B. (...) te willen overhandigen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

2.3. In zoverre de verzoekende partij meent dat Frans de proceduretaal is, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en

tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en gelet op het feit dat de bestreden beslissing, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken door het bestuur werd genomen in het Nederlands wordt *in casu* de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad gehanteerd. De verzoekende partij heeft ter terechtzitting ook geen bezwaar gemaakt tegen een behandeling van haar beroep in de Nederlandse taal.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 15 van de richtlijn 2004/38/EG, van de artikelen 1 tot 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook van het beginsel van zorgvuldigheid, van artikel 23 van de Grondwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat stelt dat elke beslissing berust op legitieme motieven die wettelijk toelaatbaar zijn en de materiële motiveringsplicht. Daarnaast voert de verzoekende partij ook een manifeeste appreciatiefout aan en het bestaan van tegenstrijdigheden en onvolkomenheden in de motieven.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“4.1. MOYEN UNIQUE PRIS DE LA VIOLATION DE

- De l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- de l'article 15 de la directive « qualification » n°2004/83/CE du 29 avril 2004 ;*
- des articles 1 à 5 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ainsi que du devoir de minutie et de précaution ;*
- de l'article 23 de la Constitution, de l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;*
- du principe général de bonne administration qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles et du principe de motivation matérielle ;*
- de l'erreur manifeste d'appréciation ;*
- de la contrariété et de l'insuffisance dans les causes et les motifs.*

PREMIÈRE BRANCHE

EN CE QUE la partie adverse déduit d'une part de l'avis médical du médecin de l'Office des étrangers que « manifestement l'intéressé n'est pas atteint par une affection représentant une menace directe pour sa vie ou pour son intégrité physique. Les maladies décrites ne requièrent pas de mesures urgentes sans lesquelles ces maladies constitueraient un risque vital immédiat ».

ALORS QUE d'une part l'administration ne peut exiger systématiquement l'existence d'un risque vital, d'un risque de décès (sans tenir compte des deux autres hypothèses énoncées par la loi) et que d'autre part elle ne peut apprécier ce risque sur la seule base de la nature et la gravité de la maladie prise in abstracto sans tenir compte du contexte d'un possible retour ;

Qu'en effet, le paragraphe premier de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire se lit comme suit :

« § 1er. L'étranger qui séjourne en Belgique qui démontre son identité conformément au § 2 et qui souffre d'une maladie telle qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne, peut demander l'autorisation de séjourner dans le Royaume auprès du ministre ou son délégué. (...) »

Que le législateur a donc prévu trois types de maladie qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour sur base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 :

- celles qui entraînent un risque réel pour la vie ;
- celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique ;
- celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain ou dégradant.

Que le législateur prévoit également dans cet article que la maladie doit être analysée au regard de l'existence ou non d'un traitement adéquat dans le pays d'origine dans le pays d'origine ou dans le pays de résidence ;

Qu'à cet égard, l'article 9ter transpose en partie la directive 2004/83/CE dite « qualification » qui « prévoit l'introduction d'une protection subsidiaire pour les étrangers qui ne tombent pas sous le coup de la protection accordée par la Convention de Genève (ci-après: protection conventionnelle) mais pour qui:

- il y a de motifs sérieux de croire que,
- s'ils étaient renvoyés dans leur pays d'origine,
- ils courraient un risque réel de subir des « atteintes graves ».

« Atteintes graves », le concept clé de la protection subsidiaire, est défini comme suit à l'article 15 de la directive:

- a) la peine de mort ou l'exécution; ou
- b) la torture ou des traitements ou sanctions inhumains ou dégradants du demandeur dans son pays d'origine; ou
- c) des menaces graves et individuelles contre la vie ou la personne d'un civil en raison d'une violence aveugle dans le cadre d'un conflit armé interne ou international ».1

Qu'à cet égard, on peut lire ce qui suit dans les travaux préparatoires de la loi du 15 septembre 2006 :

« Pour des raisons de sécurité juridique, une procédure particulière est créée à l'article 9ter, nouveau, de la loi, en ce qui concerne les étrangers qui souffrent d'une maladie pour laquelle un traitement approprié fait défaut dans le pays d'origine ou de séjour, pour lesquels le renvoi représente un risque réel pour leur vie ou leur intégrité physique, ou qui implique un risque réel de traitement inhumain et dégradant dans le pays d'origine ou de séjour. L'examen de la question de savoir s'il existe un traitement approprié et suffisamment accessible dans le pays d'origine ou de séjour se fait au cas par cas, en tenant compte de la situation individuelle du demandeur, évaluée dans les limites de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme.

Que de la secrétaire d'État à l'Asile et Migration, à l'Intégration sociale et à la Lutte contre la pauvreté, dans sa note de politique générale du 21 décembre 2012 déclarait, à propos de l'article 9ter, §3, 4° de la loi du 15.12.1980 tel que modifié par la loi du 8 janvier 2012 :

« Afin de lutter contre un usage inapproprié de l'article 9ter, un filtre médical a été instauré par la loi du 8 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980. Il doit permettre aux médecins de l'Office des étrangers de se concentrer sur les demandes émanant de personnes atteintes d'une maladie grave pouvant mettre en danger leur vie faute de soins adéquats »2.

2 Note de politique générale de la secrétaire d'État à l'Asile et Migration, à l'Intégration sociale et à la Lutte contre la pauvreté, Partie Asile et Migration, 21 décembre 2012, Chambre, 2012-2013, DOC 53 2586/021, p.13

Qu'en l'espèce, la partie adverse déclare, en se fondant sur l'avis du médecin conseil, que l'affection dont est atteinte la requérante ne représente pas une menace directe pour sa vie ou pour son intégrité physique et que la possibilité d'être traitée dans son pays d'origine importe peu étant donné que l'état de santé actuel de la requérante n'est pas aussi périlleux pour la vie ;

Que ce faisant, la partie adverse renvoie au seuil de l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales tel qu'il a été défini par la Cour européenne des droits de l'homme ;

Que pourtant l'article 9ter de la loi du 15.12.1980 offre une protection plus large que l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales comme il en ressort de la lecture de l'article lui-même et de ses travaux préparatoires ;

Que cette lecture est confirmée par 4 arrêts récents rendu par le Conseil du Contentieux des Etrangers (chambre à trois juges) le 27 novembre 2012, n°92.258, n°92.260, n° 92.308, et n° 92.309, confirmé par les arrêts 106 092 du 28 juin 2013 et n°110975 du 30 septembre 2013 ;

Que dans ces arrêts le Conseil nous dit :

« Il n'en demeure pas moins que, en adoptant le libellé de l'article 9 ter précité, le législateur a entendu astreindre la partie défenderesse à un contrôle des pathologies alléguées qui s'avère plus étendu que celui découlant de la jurisprudence invoquée par la partie défenderesse. Ainsi, plutôt que de se référer purement et simplement à l'article 3 de la CEDH pour délimiter le contrôle auquel la partie défenderesse est tenue, le législateur a prévu diverses hypothèses spécifiques. La lecture du paragraphe 1er de l'article 9 ter révèle en effet trois types de maladies qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour sur la base de cette disposition lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou dans le pays de résidence, à savoir :

- celles qui entraînent un risque réel pour la vie ;
- celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique ;
- celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain ou dégradant.

Il s'ensuit que le texte même de l'article 9 ter ne permet pas une interprétation qui conduirait à l'exigence systématique d'un risque « pour la vie » du demandeur, puisqu'il envisage, au côté du risque vital, deux autres hypothèses.” ;

Qu'en effet, il s'agit en l'espèce de décisions de refus d'une autorisation de séjour sur base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980, au motif que les maladies dont sont atteints les requérants ne présentent pas un risque vital et partant ne constituent pas des maladies telles que prévue au §1, alinéa 1er de l'article 9ter ;

Le Conseil du Contentieux Etrangers déclare que le « texte même de l'article 9ter ne permet pas une interprétation qui conduirait à l'exigence systématique d'un risque « pour la vie » du demander, puisqu'il envisage, au côté du risque vital, deux autres hypothèses » ;

Le Conseil du Contentieux des Etrangers estime que la conclusion de l'avis du médecin conseil sur lequel se fonde la décision attaquée n'est pas adéquate au vu des éléments produits par lui. Il ajoute qu'il est « malvenu dans le chef de la partie défenderesse d'en conclure hâtivement que le requérante 'ne souffre pas d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique', motivation qui apparaît pour le moins stéréotypé » ;

Enfin, l'arrêt déclare que la partie défenderesse a indûment déduit de l'absence de risque de décès dans le chef de la partie requérante le refus de son autorisation de séjour, puisque l'article 9 ter de la loi du 15 décembre 1980 ne se limite au risque de décès ;

Qu'enfin, le Conseil d'Etat dans un arrêt du 19 juin 2013 corrobore l'interprétation du Conseil des Céans dans ses 4 arrêts du 27 novembre 2012 et la précise:

« Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

(...)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus toegelaten dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoeningen geen directe bedreiging voor zijn leven vormen en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, doch zonder dat werd onderzocht of die aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden. Dit is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit hetgeen hierboven in punt 7.1 is uiteengezet. Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt. Het enige middel is gegrond. »3.

Que ce raisonnement doit être appliqué mutatis mutandis au cas d'espèce et qu'il en résulte, de par sa motivation erronée découlant d'une interprétation incorrecte des termes de la loi, que la décision a été prise en violation de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que par ailleurs la motivation est stéréotypée et pourrait trouver à s'appliquer à n'importe quelle demande fondée sur l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 ;”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad wijst er op dat de formele motiveringsplicht impliceert dat de motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Wel kan worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9*ter*, §3, 4° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat volgens het advies van de ambtenaar-geneesheer de aangehaalde ziekte in hoofde van de verzoekende partij niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Er wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat uit het medisch advies van 6 maart 2015, dat in de gesloten omslag bij de bestreden beslissing werd gevoegd, niet blijkt dat de betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. In de bestreden beslissing wordt besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oopunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De schending van de voornoemde beginselen moet worden onderzocht in het licht van de rechtsgrond van de bestreden beslissing.

Artikel 9*ter*, §3, 4°, van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard *“indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”*.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cfr. RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226 651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cfr. RvS 5 november 2014, nrs.229.072 en 229.073).

3.5. De bestreden beslissing is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het advies van de arts-adviseur van 6 maart 2015. Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevallen door de verwerende partij (cfr. RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Hieraan is *in casu* voldaan. Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt bijgevallen in de bestreden beslissing.

3.6. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij uit het medisch advies afleidt dat *“manifestement l'intéressé n'est pas atteint par une affection représentant une menace directe pour sa vie ou pour son intégrité physique. Les maladies décrites ne requièrent pas de mesures urgentes sans lesquelles ces maladies constitueraient un risque vital immédiat »*. (Vrije vertaling : *blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.*), terwijl het bestuur niet systematisch het bestaan van een levensgevaar of een risico op sterven mag eisen, zonder rekening te houden met de twee andere hypothesen in de wet en terwijl zij dit risico niet kan beoordelen enkel op grond van de aard en de ernst van de ziekte *in abstracto* zonder rekening te houden met de context van een eventuele terugkeer. De verzoekende partij wijst erop dat de wetgever drie types van ziektes heeft voorzien die moeten leiden tot het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat ook de ziekte geanalyseerd moet worden in het licht van het al dan niet bestaan van een adequate behandeling in het land van herkomst. De verzoekende partij stelt dat in dit verband kan gewezen worden op het feit dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet deels de omzetting vormt van richtlijn 2004/38/EG, waarbij zij ook verwijst naar de voorbereidende werken en naar een beleidsnota van 21 december 2012 van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij *in casu*, zich baserend op het medisch advies, stelt dat de aandoening van de verzoekende partij geen directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en dat de mogelijkheid om in haar herkomstland te kunnen worden behandeld niet belangrijk

is daar haar gezondheidstoestand niet danig bedreigend is voor het leven, dat de verwerende partij, door zo te handelen, verwezen heeft naar de drempel van artikel 3 van het EVRM, dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet nochtans een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM, waarbij zij verwijst naar verschillende arresten van de Raad. De verzoekende partij meent dat *in casu* het een weigering van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft op grond van het motief dat de aandoeningen waaraan zij lijdt geen levensbedreiging inhouden en bijgevolg geen ziekte betreft zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij citeert uit een niet nader omschreven arrest van de Raad en stelt dat de Raad tenslotte besluit dat de verwerende partij onterecht uit de afwezigheid van een risico op sterven in hoofde van de verzoekende partij een weigering van machtiging tot verblijf heeft afgeleid daar artikel 9ter van de vreemdelingenwet zich niet beperkt tot het risico voor het leven. De verzoekende partij wijst er nog op dat deze interpretatie gevolgd wordt door de Raad van State waarbij ze uit arrest nr. 223.961 van 19 juni 2013 van de Raad van State citeert. Zij meent dat de redenering uit het arrest *mutatis mutandis* op haar geval dient toegepast te worden, dat door een incorrecte interpretatie van de wet waaruit een verkeerde motivering voortvloeit, de bestreden beslissing artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

3.7. De Raad wijst er op dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, in de bestreden beslissing, noch in het medisch advies van 6 maart 2015, gelezen kan worden *“manifestement l'intéressé n'est pas atteint par une affection représentant une menace directe pour sa vie ou pour son intégrité physique. Les maladies décrites ne requièrent pas de mesures urgentes sans lesquelles ces maladies constitueraient un risque vital immédiat »*, of in het Nederlands (Vrije vertaling) *“blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.”*. In zoverre de verzoekende partij haar argumentatie stoelt op deze verkeerde lezing van de bestreden beslissing (of het medisch advies), mist haar kritiek aldus feitelijke grondslag.

De verzoekende partij argumenteert immers dat het bestuur niet systematisch het bestaan van een levensgevaar of een risico voor het leven mag eisen, zonder rekening te houden met de andere hypothesen in de wet en dit risico niet kan beoordelen enkel op grond van de aard en de ernst van de ziekte *in abstracto* zonder rekening te houden met de context van een eventuele terugkeer daar de wetgever verschillende types van ziektes heeft voorzien die moeten leiden tot het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat ook de ziekte geanalyseerd moet worden in het licht van het al dan niet bestaan van een adequate behandeling in het land van herkomst.

De Raad herhaalt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet inhoudt dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Echter werden *in casu* de aandoeningen van de verzoekende partij getoetst aan beide toepassingsgevallen. In het advies werd gesteld dat de aandoeningen van de verzoekende partij geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit alsook dat er geen actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst daar de discushernia reeds operatief verholpen werd en voor de hypertensie en hypercholesterolemie een aanpak van dieet, zoutarm en AVVZ, volstaan. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet weerlegd. Hieruit blijkt ook dat de arts-adviseur de twee toepassingsgevallen los van elkaar heeft onderzocht en niet, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt voor te houden, het niet bestaan van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst heeft afgeleid uit het feit dat *in casu* geen ziekte voorlag die een risico voor het leven inhield. Ook uit de bestreden beslissing blijkt dat de ziekte werd getoetst aan beide toepassingsgevallen daar de verwerende partij motiveerde *“Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 6.3.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”*

3.8. In zoverre de verzoekende partij meent dat in het advies of in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de drempel van artikel 3 van het EVRM, mist haar kritiek feitelijke grondslag, daar noch in het advies, noch in de bestreden beslissing wordt verwezen naar voormelde bepaling. Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij *in casu*, zich baserend op het medisch advies, stelt dat de aandoening van de verzoekende partij geen directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en dat de mogelijkheid om in haar herkomstland te kunnen worden behandeld niet belangrijk is daar haar gezondheidstoestand niet danig bedreigend is voor het leven, alsook in zoverre zij zou menen dat de verwerende partij op deze manier verwijst naar de drempel van artikel 3 van het EVRM, kan zij, zoals reeds aangehaald, niet gevolgd worden. Immers kan noch uit het advies noch uit de bestreden beslissing worden afgeleid als zou de arts-adviseur of de verwerende partij uit het niet aanwezig zijn van een directe dreiging voor het leven (of de fysieke integriteit), geconcludeerd hebben dat, gezien de afwezigheid van dergelijk risico, de mogelijkheid om al dan niet behandeld te kunnen worden in het herkomstland onbelangrijk is. De Raad herhaalt dat *in casu* de aandoeningen van de verzoekende partij werden getoetst aan beide toepassingsgevallen, dat in het advies werd gesteld dat de aandoeningen van de verzoekende partij geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit alsook dat er actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst daar de discushernia reeds operatief verholpen werd en voor de hypertensie en hypercholesterolemie een aanpak van dieet, zoutarm en AVVZ, volstaat. Ook uit de bewoordingen van de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden als zou de verwerende partij het onderzoek naar de mogelijkheid om al dan niet behandeld te kunnen worden in het herkomstland onbelangrijk heeft gevonden enkel en alleen omdat de ziekte geen directe bedreiging vormt voor het leven (of de fysieke integriteit). De Raad wijst erop dat de arts-adviseur in het medisch advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, tot het oordeel komt dat er in het land van herkomst geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is voor de aandoeningen van de verzoekende partij daar de discushernia waaraan de verzoekende partij lijdt reeds operatief verholpen werd en ter behandeling van de hypertensie en hypercholesterolemie in eerste instantie een zoutarm en AVVZ dieet volstaat. De verzoekende partij toont niet aan dat het onredelijk zou zijn om vast te stellen dat, in het licht van de voorliggende medische gegevens, er actueel geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Een verder onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst drong zich om die reden niet op.

3.9. Gelet op voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat in de bestreden beslissing, noch in het medisch advies van 6 maart 2015, impliciet of expliciet verwezen wordt naar artikel 3 van het EVRM of gesteld wordt dat het onderzoek naar de behandeling in het land van herkomst onbelangrijk is enkel en alleen omdat de aandoeningen van de verzoekende partij niet als direct levensbedreigend kunnen worden beschouwd, is de verwijzing van de verzoekende partij naar het feit dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM en naar rechtspraak van de Raad hieromtrent, *in casu* niet dienstig.

3.10. Waar de verzoekende partij stelt dat *in casu* het een weigering van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft op grond van het motief dat de aandoeningen waaraan zij lijdt geen levensbedreiging inhouden en bijgevolg geen ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, kan zij niet gevolgd worden. De Raad herhaalt dat noch in de bestreden beslissing, noch in het medisch advies van 6 maart 2015 besloten wordt tot het niet voorhanden zijn van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel doordat de aandoeningen waaraan de verzoekende partij lijdt geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit. Immers blijkt duidelijk dat, op grond van een onderzoek van de arts-adviseur, op kennelijk redelijke gronden, die door de verzoekende partij niet worden betwist, werd vastgesteld dat de aandoeningen waaraan de verzoekende partij lijdt, naast het feit dat zij geen risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, evenmin een risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst, zodat deze aandoeningen niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar rechtspraak waarbij een beslissing werd aangevochten waarbij de verwerende partij uit de afwezigheid van een risico voor het leven (directe bedreiging voor het leven) in hoofde van de verzoekende partij een weigering van machtiging tot verblijf heeft afgeleid.

3.11. De verzoekende partij toont niet aan dat het onderzoek van de arts-adviseur en de motivering die desbetreffend werd gegeven in het medisch advies van 6 maart 2015 en de motieven van de bestreden beslissing, niet afdoende zijn in het licht van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, temeer nu de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoont dat de bevindingen van de voormelde arts-adviseur niet correct zouden zijn, of kennelijk onredelijk dan wel met miskenning van de stukken van het dossier of zijn eigen bevoegdheid om, als arts, een medisch oordeel te vellen.

3.12. De verzoekende partij maakt een schending van de aangevoerde beginselen en bepalingen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER